

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Γου ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ]

ΤΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΟ

Ι δυο καλύβες ήσαν στους πρόποδες του λόφου, ή μιά δίπλα στην άλλη, κοντά σέ μιά λουτρόπολη. Οί δυο χωρικοί άκούραστοι ώργωναν την άγριη γή για να θρέψουν τά μικρά τους. Και οί δυο οίκογένειες είχαν από τέσσαρα μικρά ή καθεμιά, πού από τό πρωί ώς τό βράδυ έθρομβούσαν άδιακοπα μπροστά στη; πόρτες των σπιτιών τους. Τά δυο, τά πιό μεγάλα, ήσαν έξη χρόνων και τά άλλα από δεκαπέντε μηνών κι' άπάνω. Οί γάμοι κ' ύστερα οί γεννήσεις είχαν γίνει σχεδόν συγχρόνως και στίς δυο καλύβες.

Οί δυο μητέρες μόλις ξεχώριζαν τά παιδιά τους; μέσα στό σωρό, ένψ οί πατέρες διαρκώς τά μπέρδευαν.

Πρώτην από τίς δυο καλύβες, ερχόμενος κανείς από τό σταθμό της Ρολλεπόρ, θά συναντούσε των Τουβάσκων, οί όποιοί είχαν τρία κορίτσια κ' ένα άγόρι· ή άλλη στέγαζε τούς Βαλλίνους πού είχαν τρία άγόρια κ' ένα κορίτσι.

Όλοι αύτοί φρεντοζούσαν μέ σούπα, πατάτες και καθαρό άέρα. Τρεις φορές την ήμέρα, στίς έφτά τό πρωί, τό μεσημέρι και κατόπιν στίς έξη τ' ή βράδι μάζευαν οί μητέρες τά μικρά τους για να τά ταΐσουν, όπως οί χηνοβοσκοί τίς χήνες τους. Τά παιδιά καθόντουσαν κατά ήλικιαν μπροστά σ' ένα ξύλινο τραπέζι. Τού μικροτέρου τό κεφαλάκι μόλις ξεείχε από τό τραπέζι. Έβαζαν μπροστά τους; μιά γαβάθα γιομάτη ψωμί βουτηγμένο σέ νερό, όπου είχαν βράσει πατάτες προηγούμενως, μισό λάχανο και τρία κρεμμύδια και έτσι όλα τά παιδιά έτρωγαν κ' έχόρταιναν. Την Κυριακή έμπαινε και λίγο κρέας στή χύτρα κι' αύτό είταν πανηγύρι για όλους.

Έν' άπομεσήμερο του Άυγούστου ένα κομψό άμάξι σταμάτησε άπότομα μπρός στίς δυο καλύβες και μιά νέα κυρία, ή όποία οδηγούσε μόνη της τό άμάξι, είπε σ' έναν κύριο πού καθόταν στό πλάι της :

—Ω, κύριε, Έρριξε, αύτό τά παιδιά τί όμορφα πού είν' έτσι βουτηγμένα στή σκόνη. Ω, θέλω να τά φιλήσω. Πώς θάθελα να είχα ένα, ούτό εκείνο τό πολύ μικρό.

Και πηδώντας από τό άμάξι, έπηρε ένα, τό πιό μικρό παιδί των Τουβάσκων, και άφου τό έσηκώσεν στήν άγκαλιά της, τό φίλησε σνά άκάθαρτα μαγουλάκια του, σνά σγουροξανθα σκονισμένα μαλλιάκια και στίς γαμπίνες, πού τό μικρό τίς σάλυε για ν' άπαλλαγή από άτό τό ένοχλητικά αύτά χάδια. "Υστερ' ανέβηκε πάλι στό άμάξι της και ξεκίνησε. Σέ μιά βδομάδα ξαναπήγε και α'ήτη τή φορά έ-άθησε κ' ή ίδια κατά γής, πήρε τό μικρό στήν άγκαλιά της, τό μπουκωσε μέ γλυκίσματα από τά όποια μούρασε και σ'άλλα παιδιά και έπαιξε μαζί τους σάν να είταν κι' αύτη παιδί, ένψ ό σύζυγός της την έπερίμενε ύπο-

μονετικά μέσα στό άμάξι.

Ξαναήρθε και πάλι, γνωρίστηκε μέ τούς γονείς και κατόπιν άρχισε να πηγαίνει καθημερινώς; με τίς τσέπες γεμάτες γλυκά.

Λεγότανε κυρία Ντουμπιέ.

Ένα πρωί μόλις έφτασε μέ τό άμάξι της στίς καλύβες, κατέβηκε μαζί της κι' ό άντρας της, και χωρίς να σταματήσουν μπροστά σνά παιδιά έμπήκαν μέσα στή μιά άπ' τίς καλύβες.

Οί χωρικοί ήσαν μέσα κ' έσχιζαν ξύλα για τή σούπα. Σηκώθηκαν έκπληκτοι, προσέφεραν καθίσματα κ' έπερίμεναν ν' άκούσουν. Τότε ή νεαρά κυρία μέ φωνή πού έτρεμε, άρχισε :

— Καλοί μου άνθρωποι... ήρθα να σας βρω... γιατί έπιθυμούσα.. να πάω μαζί μου τό μικρό... σας άγόρι.

Οί χωρικοί έμειναν κατάπληκτοι και δέ μπόρεσαν ν' άποκριθούν τίποτε.

Έκείνη εξακολούθησε :

— Δέν έχουμε παιδιά, είμαστε μόνοι, ό άντρας μου κ' εγώ... Θα τό αγαπάμε και θα τό προσέχουμε... Θέλετε ;

Η γυναίκα του χωρικού άρχισε να καταλαβείνη και ρώτησε :
— Θέλετε να μάς πάρετε τον Κάρολο ; "Α, όχι δά, αύτό δέ γίνεται...

Τότε ό κ. Ντουμπιέ έλαβε αύτός τό λόγο :

— Η γυναίκα σου δέν ξεγηθήκε καλά. Θέλουμε να τό υιοθετήσουμε, αλλά θάρχεται να σας βλέπη τακτικά. Άν πάρη καλό δρόμο θα τό κάνουμε κληρονόμο μας. Άν τύχη πάλι έν τψ μεταξύ κι' άποκτήσουμε παιδιά, θα τούς μοιράσουμε έξ ίσου την περιουσία μας. Άλλά αν δέ γίνει τής προκοπής θα τό δώσουμε. Άμα ένηλικιωθ ή ένα ποσόν από εκατό χιλιάδες φράγκα. Και επειδή θα φροντίσουμε και για σας δίνουμε πεντακόσια φράγκα τό μήνα.

Η χωρική σηκώθηκε μανιάδης.

— Θέλετε να σας πουλήσουμε τον Κάρολο ; Μιά μάνα δέν πουλάει ποτέ τό παιδί της. Όποια τό κάνει αύτό είνε κακούργα.

Ό άντρας έμεινε σιωπηλός, σοβαρός και συλλογισμένος και φαινόταν από τίς κινήσεις του σά ν' άποδοκιμαζε τά λόγια της γυναίκας του.

Η κυρία Ντουμπιέ, συγκινημένη άρχισε να κλαίη και μέ μιά φωνή πού έτρεμε, είπε στό σύζυγό της :

— Δέ θέλουν, Έρριξε, δέ θέλουν.

Τότε έκαναν και την τελευταία άπόπειρα :

— Άλλά, φίλοι μου, συλλογισθήτε τό μέλλον του παιδιού σας, την ευτυχία του...

Η χωρική θυμωμένη τούς διέκοψε μέ θυμό :

— Όλα τά συλλογιστήκαμε... όλα τά λογαριάσαμε. Πηγαίντε στό καλό... Άκούστηκε ποτέ να θέ-

λουν ν'άγοράσουν ένα παιδί από τη μάνα του:

Τότε η κυρία Ντουμπιέ, καθώς έβγαине ελδε ένα άλλο μικρό κ' έρώτησε μ' έπιμονή γυναικάς χαϊδεμένης:

— Μά το άλλο μικρό δέν είναι δικό σας;

— Ο κύρ Ταβάρτος αποκρίθηκε:

— "Όχι, είναι τών γειτόνων μας, μπορείτε να πάτε σ' αυτούς να τώ ζητήσετε, αν θέλετε.

Και μπήκε πάλι στο σπίτι του, όπου άντηχούσε η καταγανακτι- σμένη φωνή τής γυναικάς του.

Οι Βαλλίνοι καθόντουσαν στο τραπέζι, τρώγοντες άργά φέτες ψωμιού άλειμμένες με λίγο βούτυρο.

Ο κ. Ντουμπιέ επανέλαβε κ' έδω τās προτάσεις του, αλλά αυτή τη φορά με μαλακώτερο ύφος και με περισσότερη πονηρία.

Οι δύο χωρικοί κινούσαν τώ κεφάλι εις ένδειξιν άρνήσεως, αλλά όταν άκουσαν ότι θα έχουν πεντακόσια φράγκα κάθε μήνα άλληλο- κοιταχθήκανε και συμβουλευθήκανε ο ένας τόν άλλο με ματιές.

"Εμειναν κάμποση ώρα σιωπηλοί, σκεπτικοί και δισταύοντες. Τέλος η γυναικά έρώτησε:

— Τι λές, άντρα μου;

"Εκείνος άπήντησε άποφθεγματικά.

— Δέω πώς άξίζει να τώ συλλογιστούμε.

Τότε η κ. Ντουμπιέ η οποία έτρεμε από άγωνία, τούς έμίλησε για τώ μέλλον του παιδιού, για τήν εύτυχία του και για όλα τώ κέρδη που θα τούς έδινε άργότερα.

Ο χωρικός έρώτησε:

— Και γι' αυτά τώ πεντακόσια φράγκα που θα μās δίνετε κάθε μήνα, θα μās κάνετε συμβόλαιο;

"Η κ. Ντουμπιέ άπεκρίθη.

— Μά βέβαια αύριο κιάλας.

"Η χωρική που συλλογίζεταν ξαναρώτησε:

— Πεντακόσια φράγκα τώ μήνα είναι λίγα, άπέναντι στο παιδί που θα χωριστούμε. Θα δουλεύει σε λίγα χρόνια και θα μās βοηθά. Κάμετέ τα εξακόσια.

Ο κ. Ντουμπιέ μέσα στην άνυπομονησία της δέχτηκε και έπειδή ήθελε να πάρη μαζί της τώ παιδί έδωκε 500 φράγκα ως δώρο έναφ ο άντρας της έγραψε μιά σημείωση.

Προσεκλήθησαν άμέσως ο Δήμαρχος κ' ένας γείτων κ' έχρησί- μωσαν για μάρτυρες.

Και η νεαρά κυρία γεμάτη χαρά παρέλαβε τώ παιδί στα χέρια της, όπως άγοράζουν ένα παιχνίδι από ένα κατάστημα.

Οι Τουβάτσοι στην πόρτα τους έβλεπαν τήν παραλαβή αυτήν ά- φωνοί, σοβαροί, μετανοημένοι ίσως, γιατί άρνήθησαν αυτοί να δώ- σουν τώ δικό τους μικρό.

Δέν άκούστηκε πιά να γίνεται διόλου λόγος για τώ μικρό Γιάννη Βαλλίνο. Οι γονείς του κάθε μήνα έπήγαιναν και εισέπρατταν τώ εξακόσια τους φράγκα από τώ συμβολαιογράφο, και ήσαν θυμωμέ- νοι με τούς γειτόνους τους γιατί η κυρά Τουβάτσου τούς έξευτέλιζε κάθε τόσο με τώ λόγια της. Δέν έπαυσε να λήη από πόρτα σε πόρτα ότι είναι άφύσικο πράγμα να πουλήη κανείς τώ παιδί του, τώ έχαρα- κτηρίτζε αυτό φρικτό, άποτρόπαιο.

Και έκαιρνε επιδεικτικά τόν Κάρλο της στην άγκαλιά της και έ- λεγε σ' αυτόν:

— Δέ σε πουλήσα εγώ, δέ σε πουλήσα, μορό μου. Δέ πουλάω τώ παιδιά μου, είμαι φτωχιά μά δέν πουλάω τώ παιδιά μου.

Και έπί πολλά χρόνια γινότουσαν αυτά καθημερινώς. Κάθε μέρα οι γονδροειδείς αυτοί ύπαιγίμοι έξεστομίζοντο μπρός στην πόρτα, ώστε ν' άκούγονται από τώ διπλανό σπίτι.

"Η κυρά Τοβάρτσου έθεωρείτο πιά περιβλεπτή σ' όλον τόν τόπο, γιατί δέν έπούλησε τόν Κάρλο της. Και όσοι μιλούσαν γι' αυτήν, έλεγαν:

— "Ήταν συμφέρον της να τώ κάνη, αλλά δέν τώ έκανε. Φέρθηκε σάν καλή μητέρα. Τήν άνέφεραν ως παράδειγμα και ο Κάρλος που είχε γίνει πιά δεκαοχτώ χρονών και είχε άνατραφή μ' αυτή τήν ιδέα τήν οποία άδιάκοπα τώ επαναλάμβαναν, ένόμιζε τόν έαυτό του ά- νωτερο από τούς συντρόφους του γιατί δέν τόν έπούλησαν.

Οι Βαλλίνοι όμως καλοπερνούσαν χωρίς στο έπιδομά των. Από αυτό προερχόταν η συνεχής μανία των Τουβάτσων, οι οποίοι βρι- σκόντουσαν διαρκώς σ' έλεεινή κατάσταση. Ο μεγαλύτερος γιός τους είχε φύγει ως κληρωτός, ο δεύτερος πέθανε κ' ο Κάρλος από- μείνε μόνος να δουλεύη μαζί με τώ γέρο πατέρα του για τώ θέρμουν τή μητέρα και τήν πιά μικρή αδελφή. Έξύγωνε να γίνη είκοσι έ- νος έτών, όταν ένα πρωί, ένα λαμπρό άμάξι σταμάτησε μπροστά στις δύο καλύβες.

Ένας νεαρός, κομψός νέος, κατέβηκε κ' υπερβήθησε μιά ήλι- κιωμένη κυρία με άσπρα μαλλιά να κατεβή. "Η κυρία τού έλεπε:

— Έδω, παιδί μου, στο δεύτερο σπίτι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

"Η γρηά μητέρα έπλενε, ο φιλάσθενος πατέρας κοιμά- τανε δίπλα στο τζάκι. Σήκω- σαν κ' οι δύο τώ κεφάλι τους και ο νέος έλεπε:

— Καλημέρα, πατέρα, κα- λημέρα, μητέρα. Σηκωθήκανε ταραγμένοι.

"Η χωρική από τή συγκίνησή της άφισε τώ σαπούνι της να πέση μέσα στο νερό και τραύ- λισε:

— "Εσύ, παιδί μου; "Εσύ, παιδί μου;

"Εκείνος τήν άγκάλιασε, λέ- γοντας πάλι:

— Καλημέρα, μητέρα.

Κι' ο γέρος τρέμοντας σύ- σωμος, έλεγε με συγκίνησι:

— Μās ήλθε, Γιάννη;

Μόλις έτελείωσαν οι συγ- κινήσεις, οι γονείς θέλησαν να βγουν μαζί του έξω για να τόν επιδείξουν. Τόν πήγαν στού Δημάρχου, στού παρέδρου, στού παπά, στού δασκάλου.

Ο Κάρλος, όρθιος στο κατάφλι τής πόρτας του τόν έλδε να περνή και τώ βράδυ στο τρα- πέζι έλεπε στους γονείς του:

— Τι κουτί που φανήκατε και δέ δώσατε έμένα, κ' άφήσατε να πάρουνε τώ Γιάννη τών Βαλλίνων...

"Η μητέρα του τού αποκρίθηκε με πεισμα:

— Δέ θέλαμε να πουλήσουμε τώ παιδί μας.

"Ο πατέρας δέν έλεπε τίποτε και ο Κάρλος ξαναείπε.

— "Ωμορφο κ' αυτό να θυσιαστώ έτσι.

Τότε ο γέρο Τουβάτσος σηκώθηκε και έλεπε με όργη:

— Θέλεις τώρα να μās μαλώσης που σε κρατήσαμε.

Τότε ο νέος τού αποκρίθηκε άδιάντροπα:

— Ναι, σās τώ λέω πώς φανήκατε βλάνες. Γονιοί σάν κ' έ- σās, κάνουνε δυστυχισμένα τώ παιδιά τους. Σās άξίζει να σās ά- φισω.

"Η γυναικά έκλαιγε στού πιάτο της. Στέναζε ένφ έτρωγε τή σου- πιά της, η οποία χυνότανε όσω.

— "Υστερα λέει, βασανίσου ν' αναθρέψης παιδιά.

— Κάλλιο να μη με έχγατε γεννησει πασά να είμαι, ότι είμαι.

"Όταν έλδη τώ Γιάννη πρωτίτερα, άναψα όλος κ' έλεπα μέσα μου: Νά, τι θα είμουνα τώρα.

Σηκώθηκε κ' εξακολούθησε:

— Άκούσατε με. Θαρρώ πώς θα κάνω καλά να μη μείνω έδω, γιατί θα σās τώ χτυπώ αυτό από τώ πρωί ως τώ βράδι κ' έτσι δέ θα βολάκατε ήσυχα. Αυτό βλέπετε, δέ θα σās τώ συχωρέσω ποτέ.

Οι δύο γέροι σιωπούσαν έκκληκτοι, ένφ τώ δίκριμα έτρεχαν από τώ μεία τους.

"Εκείνος ξαναείπε:

— "Όχι, η ιδέα σας αυτή είναι πολύ κακή. Προτιμώ να πάω άλλο να βρω τήν τύχη μου.

"Άνοιξε τήν πόρτα. Εΐδθνες φωνές έφτασαν ως αυτούς. Οι Βαλ- λίνοι γλεντούσαν με τώ γιού τους.

Τότε ο Κάρλος χεύτηκε με λύσσα τώ πόδια κ' έλεπε στούς γο- νείς του:

— Να χαθήτε, γοργάτες!

Και έγινε άφαντος μέσ' στο σκοτάδι τής νύχτας...

Γκι ντε Μωπασσάν

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

"Ο κόσμος επαλάβωσε, ο κόσμος έυφλώθη, Μέρα τή μέρα πιά πολύ γίνεται συχαμένος Για σένα, άγάπη μου χρυσή, άκου τι διεδόθη: "Ότι ο χαρακτηρας σου δέν εινε παινεμένος.

"Ο κόσμος επαλάβωσε, ο κόσμος έυφλώθη Και θέλει πάντα, φάνεται, να σε παραγωνίζη, Πόση έχει γλύκα τώ φιλι στα χείλη σου δέ νοιώθη Και πώς δαρει τήν εύτυχία σε κείνον που φλογίζει.

(Μετάρρσεις) "Αντώνιος Μάτεσις

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

"Ο κ. Γιάννης Σαρφόργου εκ Νίγδης και η χαριτωμένη Δεσπο- νίς Βασιλική Πατζόγλου έδωκαν άμοιβαίαν ύπόσχουν γάμου. Εις τούς μνηστευθέντας εύχομαι ταχεία τήν στέφιν και πάσαν ευ- τυχίαν. Α. Ο.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΨΥΛΛΟΝ

ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

[πανηγυρικό, πολύχρωμον, Εικόδοτετραοέλιδον με άνω- εργαδίαν "Ελλήνων λογίων, διηγήματα Γαλλικά, "Ιτα- λικά, Ρωσδικά, ποιήματα, δατύρας, διαλόγους," άνέκ- δοτα, περίεργα, ιστορικά, άστεία κ.τ.λ κ.τ.λ.

Θά είνε θαύμα εκδόσεως